

det er nogle faa Tommer højere. Men for øvrigt skal jeg sige, at Finansudvalget sikkert saa lidt som nogen i dette Ting kan have noget imod, at Ministeren og Jernbaneadministrationen vise alt skønsomt Hensyn overfor de Folk, som lide Tab ved den Slags Forhold. Hvorvidt den Mand, som her mener sig forulempet, vil anlægge Sag mod det offentlige og kan faa fri Proces, ja, det er noget, Udvalget ikke kan blande sig i, det maa han jo se at skaffe sig gennem Ministeriet. Søger han om det og faar det, ja, da har sikkert heller ikke Finansudvalget noget derimod. For øvrigt skal jeg sige, at saavel Finansudvalget som sikkert dette Tings Medlemmer gerne ville, at Ministeriet og Administrationen skulle optræde saa hensynsfuldt som muligt i den Slags Sager. Men vi maa jo indrømme, at der ikke kan gives Erstatning i alle Tilfælde, da der ofte kræves aldeles ubillige og ublu Erstatninger af Statsbanerne.

Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 6te Valgkreds (Ovesen) foreslaar et Andragende henvist, som har været fremme før. Det er naturligvis beklageligt for de to Haandværkere fra Skern, som sikkert i god Tro have paataget sig det Arbejde og, som den højtærede Minister sagde, ogsaa have taget det, fordi de vilde redde saa meget som muligt. De mente maaske nok, da de paatog sig det Arbejde, som Entreprenøren skulde have fuldført, at de skulde have faaet noget mere ud af det, i alt Fald faaet deres fulde Fortjeneste, men det kunde de jo altsaa ikke. Efter at den højtærede Minister havde udtalt sig imod Andragendet med lige saa stor Varme, som han har gjort i Dag, fandt Udvalget ingen Anledning til at henvise dette Andragende, men mente, at de to Mænd kunde ikke fordre nogen Erstatning. Maaske var der en Mulighed for ad anden Vej at støtte dem; det har der jo tidligere været vist Villighed til fra Ministerens Side, idet der er eftergivet dem adskilligt af Bøden. Men jeg ved ikke, om der er Grund for Staten til at eftergive dem yderligere.

For øvrigt takker jeg Ministeren for hans Velvillie overfor de to af hele Udvalget henviste Andragender.

Wilmann: Trods den højtærede Ministers og det ærede Finansudvalgs Modstand mod i indeværende Samling at skaffe Hellerup en Station, som Staten kan være bekendt, er jeg ganske overbevist om, at Kravet derom er saa berettiget, at den ny Station nok skal komme, inden dens Tur

kommer efter den Lov, som den højtærede Minister henviste til. Jeg ventede selvfølgelig ikke, at Ministeren, efter at Finansudvalget har taget den Stilling, det har, vilde staa op her og sige, at han vilde skaffe os en ny Station derude forinden — det var jeg ganske klar over, at han ikke vilde. Den ærede Ordfører sagde, at der ikke i Andragendet stod noget om, at det havde været hos Ministeren, og at det var en af Grundene til, at der ikke blev gjort noget ved det, men føjede dog til, at ogsaa de Argumenter, som Ministeren fremførte imod, at der blev gjort noget ved Hellerup Station, trods den Tilstand, den er i, vare medvirkende til den Stilling, Finansudvalget havde taget. Jeg tror, som sagt, at vi faa en ny Station forinden; jeg kan ikke tænke mig, at Staten vil opretholde den Tilstand, der er derude. Men jeg ved, at det værste, vi kunde gøre, naar vi have det Haab, vilde være at lade mit Ændringsforslag komme under Afstemning. Netop fordi jeg har godt Haab om, at det vil lykkes at føre denne Sag igennem, idet jeg tror, man ikke vil være bekendt at opretholde den Tilstand, der er derude, tager jeg mit Ændringsforslag under Nr. 1 tilbage.

Formanden: Ændringsforslag Nr. 1 udenfor Betænkningen er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Ovesen: Jeg beklager meget, at den højtærede Trafikminister efter de Udtalelser, han nu fremkom med, ikke kunde give Løfte om at tage den Sag, jeg her har omtalt, vedrørende de to Mænd, som vare komne lidt galt afsted ved Overtagelsen af en Entreprise ved Holstebro Banegaard, under fornyet Overvejelse. Af Ordførerens Udtalelse synes det dog at fremgaa, at der i Finansudvalget har været nogen — hvad skal jeg sige — Medlidenhed med disse to Mænd, idet Udvalget sikkert ogsaa er kommet til det Resultat, at disse to Mænd vel ikke vare blevne førte bag Lyset — det kan man ikke sige — men havde begaaet den Dumhed, at de ikke til at begynde med havde sikret sig paa de rette Steder, da de overtog Arbejdet, og det er derfor, de have henvendt sig til Lovgivningsmagten. At de, som Ministeren og ogsaa Ordføreren siger, ingen juridisk Ret have, det er sikkert nok, men der er vist overhovedet ingen af